

Trøstevise til Lars Lillo-Stenberg

Kjære Lars Lillo-Stenberg

Som et dedikert «klemmemenneske» kan jeg si det slik:

Når Lars Lillo-Stenberg byr på en klem
da dukker rimsmeden i meg frem
(flere verselinjer etter hvert)

Men først dette:

Jeg tror på den tanken at det ikke er formidling av informasjon som skal forsvares og forklares, men forbud og straff for det samme. Det er altså innskrenkningene i ytrings- og formidlingsfriheten som må begrunnes. I denne konkrete saken mener jeg at når noen velger å arrangere bryllup under åpen himmel, på et sted med allmenn ferdsel, hvor hvem som helst kan legge til med båt og ta del i begivenheten, og det skjer i en av Norges mest populære småbåtleder og i sommersesongen, ja da synes jeg det blir litt rart dersom en domstol skal si at den som måtte ta bilder av begivenheten og publisere disse skal straffes. For ordens skyld: Dette handler ikke om etiske vurderinger eller hva jeg ellers måtte mene om Se og Hørs reportasje, men om hva jeg mener skal gjøres til gjenstand for straff etter norsk lov.

Så ber du om et eksempel på «hva slags problem norske redaktører ville hatt hvis vi hadde vunnet». På samme måte som det norske samfunnet og norske kjendiser vel har levd ganske greit med rettstilstanden etter Høyesteretts dom i din og Andrine Sæthers sak mot Se og Hør i 2008, så hadde nok norske redaktører klart seg selv med en motsatt konklusjon hos menneskerettsdomstolen (EMD) i Strasbourg. Samtidig (litt avhengig av hvilke premisser EMD hadde lagt til grunn) så kunne man tenkt seg følgende: En finanskjendis inviterer til selskap langs strandkanten et sted i Oslo. Det er allmenn ferdselsrett, og ingen kan nektes adgang. Men ingen får samtidig ta bilder av hvem som omgås hverandre, selv om det skulle være politikere og andre maktpersoner – selskapet er «privat» må vite, selv om hvem som helst kan sette seg ned med norsk lov i hånd. Ville ikke det vært en litt pussig situasjon? Jeg synes det.

Nå vil du (og sikkert mange andre) med rette si at jo, men dette ville jo ha allmenn interesse. I motsetning til et bryllup, så kunne det være viktig for allmennheten å få vite hvem av den politiske og finansielle eliten som omgås hverandre, og bildene er dokumentasjon. Det er sant. Samtidig ville et selskap som omtalt på sett og vis være mer privat enn et bryllup, som faktisk har en offentlig side og så vel offentligrettslige som privatrettslige konsekvenser. Poenget mitt er at jeg er skeptisk til at det er domstolene som skal frem med millimetermålet når det gjelder å avgjøre hva som kan formidles av informasjon og bilder i slike og lignende tilfeller.

Jeg antar at det tenkte eksemplet jeg har beskrevet neppe holder helt mål i dine øyne og at det derfor neppe heller blir noen klem i premie (hvilket jeg som «klemmemenneske» er litt lei meg for). I påvente av en protestvise mot meg selv, har jeg derfor tillatt meg å dikte en vise til deg og Andrine. Jeg vet ikke om den kan kalles trøstevise, men den går i hvert fall slik:

Det var en gang et bryllup

(Mel: Neste sommer)

*Det var en gang et bryllup,
sommer'n i totusenogfem.
En vakker gammel trebåt
brakte den skjønne bruden frem
til holmen hvor et mannskor sang så man ble glad
men bak en busk, lurte et kjendisblaaaaaaad*

Ref:

*Kjære Lars og Andrine,
dere var jo så fine,
hvem skulle tro det ville svi
så fælt å få et bilde
av brudegildet
på trykk på side ti
Kjære Lars og Andrine
dere var jo så fine,
jeg skjønner at det var litt leit.
Men kanskje var en rettssak
likevel en smule teit?*

*Det var en gang et bryllup
sommer'n i totusenogfem
Det endte med en rettssak
helt til Strasbourg ble den ført frem
Men la oss alle huske, også Se og Hør
at lov ikke er det samme som seg hør og bøøøøøør*

Ref:

*Kjære Lars og Andrine,
dere var jo så fine,
hvem skulle tro det ville svi
så fælt å få et bilde
av brudegildet
på trykk på side ti
Kjære Lars og Andrine
dere var jo så fine,
jeg skjønner at det var litt leit.
Men kanskje kan vi si at
Se og Hør også var litt teit?*